

© VRT

VIJF VAN DE VEIRES

“Binnen 100 jaar vragen ze zich af wat een radio was”

Hoewel hij vaak wordt bestempeld als hyperactief, komt Peter Van de Veire betrekkelijk rustig over. Tijdens een babbel in een lokaaltje van de VRT onthult hij naast zijn timide kant ook vijf andere opmerkelijke Peters. Een ontluikend gesprek over de relativiteit van zijn job en het leven dat errond hangt.

PETER DE DORPSJONGEN

Peter, heeft het lang geduurd voor je van de Waarschootse kerktoeren durfde te kijken?

Ik heb in totaal 35 jaar in Waarschoot gewoond. Ik was een typische dorpsjongen en mijn jeugd concentreerde zich werkelijk rond die kerktoeren. Eeklo, een buurgemeente van Waarschoot, was voor mij zo enorm ver. Ook Gent leek wel de andere kant van de wereld voor een jongen die het hield op fietsen naar de jeugdbeweging en terug.

Wanneer merkte je dat er meer was dan het sympathieke Waarschoot?

Pas toen ik in 1997 in Brussel kwam werken, besepte ik dat de wereld ook andere dingen te bieden had dan louter en alleen mijn rustig dorp. Voor mij was werken in Brussel trouwens een grote stap, ook al was ik toen reeds 26. Ik werd plots gevraagd om reportages te maken in Leuven of zelfs in Limburg, wat voor mij echt mijlenver leek. Ik merkte toen hoe verknocht ik was aan dat dorpsgevoel. Sinds ik in steden als Antwerpen en Leuven gewoond heb, zie ik ook de positieve kanten van een stad in, hoewel de typische dorpsmentaliteit me nog steeds kan bekoren. Iedereen kent iedereen en je komt altijd wel iemand tegen om even mee

te babbelen. In een stad gaat het leven er een stuk anoniemer aan toe, hoewel, in mijn geval is anoniem misschien niet het juiste woord?

“Ik wil mijn auto niet nemen om een echte koe te zien!”

Dat lijkt me inderdaad een relatief begrip in jouw leven. Maar zeg eens, gaat jouw voorkeur uiteindelijk uit naar die typische dorpsmentaliteit of het bruisende leven van een stad?

Laat ons zeggen dat ik me goed voel in een stad, maar als ik ooit definitief uitmaak waar ik wil gaan wonen, zal groen een beslissende factor zijn. Ik wil niet het gevoel hebben dat ik mijn auto moet nemen om een echte koe te zien, of 20 kilometer moet rijden om in een bos te kunnen wandelen. Die natuurlijke kant heb ik waarschijnlijk overgehouden van mijn leven als dorpsjongen, maar hé, het hard erger kunnen zijn.

PETER XXL

Je bent zwaarlijvig geweest, of hebben ze dat verhaaltje opgeblazen?

Ja, letterlijk dan... [lacht] Neen, ik heb wel een periode gehad dat de 90 kilogram heel dichtbij was, en dat was echt wel veel voor mij. Rond mijn negentiende turnde ik vrij intensief en woog ik wat ik moest wegen. Toen ik stopte met turnen, verplaatste mijn vrije tijd zich helemaal richting jeugdbeweging. Te veel pintjes en te veel vette maaltijden op uren dat je beter niet eet, maakten dat ik in die periode enorm veel ben bijgekomen. Ik lette werkelijk op niets meer en het feit dat het me weinig kon schelen maakte ook geen eind aan mijn XXL-periode.

Zo te zien heb je periode toch achter je kunnen laten?

Gelukkig maar! Op een bepaald moment voelde ik me echt niet goed meer in mijn vel. Ik ben toen op mijn lijn gaan letten, met het gewenste resultaat tot gevolg. Alhoewel ik nog steeds moet oppassen. Zo heb ik tijdens de afgelopen feestdagen in één week elke dag frieten gegeten. Op zo'n moment moet je dat altijd even ondergaan, er is dan weinig aan te doen. Januari is daarom steevast een maand

Peter met zijn sidekick Eva Daeleman © VRT

waarin ik snoep en consoorten probeer te bannen. Dit in combinatie met wat joggen en je bent die feestdagen zo weer vergeten!

PETER MET HET BABYHUIDJE

Het blijkt wonderen te doen. Je ben 40 maar ziet er nog steeds even stralend uit als iemand van 30.

Wel, bedankt! Mensen zeggen wel vaker dat ik er nog jong uit zie, hoewel het verval hier en daar wel is ingetreden. Ik vind het ergens mijn plicht ten opzichte van tv-kijkend Vlaanderen om er goed uit te zien. Bovendien wil ik altijd met een tevreden gevoel in de spiegel kunnen kijken. Ik ben ook wel gezegend met de superhuid van mijn moeder; zij heeft amper rimpels. Handig toch?

“Er zijn tijden geweest dat gel en haarlak dagelijkse kost waren.”

Bij deze bevestig je mijn voorgevoel dat je toch wel een ijdeltuit bent.

Nee, eigenlijk ben ik dat niet. Ik ben gewoon op een gezonde manier bezig met mijn uiterlijk... denk ik? Er zijn wel periodes geweest dat de term ijdeltuit passend

geweest zou zijn. Als je 's morgens opstaat en je haar in de plooi legt met de nodige gel, het vervolgens gaat föhnen en het nadien nog bewerkt met een dosis haarlak, ja, dan is de term ijdeltuit terecht. Nu ben ik nog steeds met mijn uiterlijk begaan, maar op een gezonde manier. Als je in de media werkt, zijn er constant camera's aanwezig, zelfs in een radiostudio. Elke dag wordt er wel ergens een foto van je genomen en daar hou je dan ook wel rekening mee als je 's morgens voor je klerkast staat.

PETER DE STOFZUIGERLEURDER

Toen je als stofzuigerverkoper door het leven ging, werden er waarschijnlijk minder foto's van jou genomen?

Maar goed ook, want ik wil niet herinnerd worden aan die periode. Ik had mijn diploma communicatiemanagement net op zak en was vastberaden iets met muziek te gaan doen. De toenmalige crisis stond dat echter in de weg. Na veel solliciteren botste ik op een miniadvertentie van een bedrijfje dat Euroqueen heette. Stofzuigerverkoper zijn, het leek wel iets, voor even. Eens ik bezig was, ontdekte ik dat de job pure horror was! Mijn toekomstige klanten werden gebeld dat er iemand zou langskomen om een enquête over hygiëne af te nemen. Ik was er helemaal niet van op de hoogte dat ik op die manier

werd aangekondigd. Wanneer ik bij de klanten aankwam, knikten ze meteen: “Het is voor de enquête zeker?”. Daar stond ik dan, met mijn megastofzuiger...

“Ik zou nu wel kunnen verkopen, maar zou het nooit meer overwegen!”

Schuilt er een goede verkoper in jou?

Ik was toen net 21 en kon absoluut niet verkopen. Het lukte me wel om een toneeltje te spelen en zo de stofzuiger aan te prijzen, maar verder dan dat bracht ik het niet... Een goede verkoper kan je wijsmaken dat je iets nodig heb ook al is dat niet zo, bovendien kan hij je de prijs doen vergeten. De mensen iets wijsmaken lukte me nog net, maar wanneer ze over de prijs begonnen, hoorden ze zo in mijn stem dat ik het toestel zelf veel te duur vond. Nu zou ik het wel kunnen, maar ik zou het nooit nog overwegen in die sector te stappen.

Dus dan ben je je kans nog maar eens gaan wagen in de media?

Onbewust was ik altijd al met muziek bezig. Ik keek heel veel televisie, luisterde quasi constant naar de radio en kocht veel muziek. Ik keek ook wekelijks naar het nieuws op de

regionale zender. Wanneer ze daar begonnen met dagelijkse nieuwsbulletins, heb ik contact opgenomen. Na ettelijke selectieprocedures kreeg ik uiteindelijk een micro in mijn handen. Ik wist amper wat tv-maken was en kreeg op korte tijd heel veel kansen. Op dat moment was de regionale televisie de beste leerschool. Uiteindelijk ben ik daar vier jaar gebleven, daarna ben ik gaan solliciteren bij de VRT. Met succes, want ondertussen werk ik hier reeds 15 jaar.

“Er wordt altijd gezegd dat authenticiteit oh zo belangrijk is als je radio maakt, maar in werkelijkheid ligt er een serieuze laag plastic op.”

PETER MET DE PLASTIC JOB

Je maakt voornamelijk radio- en televisieprogramma's. In hoeverre relativeer je zelf wat je dagelijks doet?

Ik ben me ervan bewust dat ik geen mensenlevens heb veranderd, en dit ook nooit zal doen. Maar dat is niet erg, want dat is mijn intentie niet. Wat radio betreft wil ik de mensen vooral op een aangename manier wakker en zorgen dat ze heelhuids de dag doorkomen. Op dat vlak heb ik wel een functie, maar los daarvan verkoop ik eigenlijk lucht. Het is een job doorspekt met erg veel fake. Als ik om zes uur 's morgens begin te praten op de radio, dan ben ik dat wel, maar je hoort ook een uitvergroting van mijzelf. Er wordt altijd gezegd dat authenticiteit oh zo belangrijk is als je radio maakt, maar in werkelijkheid ligt er een serieuze laag plastic op. In die zin zou ik radio en televisie perfect kunnen missen denk ik. Het is iets vluchtigs, niets essentieels.

Wablieft? Zegt Peter Van de Veire hier even dat hij kan leven zonder radio en tv?

Haha! Ik denk dat nu, maar of dat effectief ook zo zou zijn, dat weet je natuurlijk nooit. Ik bedoel maar dat je pas iets mist als je weet dat het bestaat. Desondanks vind ik het altijd heel plezant en ben ik ook graag met radio bezig. Toch vind ik het belangrijk om de relativiteit van mijn vak onder ogen te zien. Ik ben geen plastisch chirurg die een vrouw van een nieuwe borst kan voorzien. Op de vlak is mijn job erg plastic. Wat ik doe, is allemaal ontzettend vluchtig. Elke ochtend maak ik een radioprogramma dat nadien ergens onbemand

“Ik kan gerust zonder radio en televisie” © VRT

in de atmosfeer zweeft. Alles is zo vluchtig en relatief dat je gewoon moet genieten van wat je doet. Geloof me, binnen 100 jaar vraagt niemand zich nog af wat MNM was. Als je het de term radiozender meegeeft, struikelen mensen al over het eerste deel van dat woord: “Een radio, wat was dat?!”. Zorg dus dat je bezig bent met dingen die je aanstaan. Die les heb ik ook getrokken uit mijn korte bestaan als stofzuigerverkoper. Als ik de rest van mijn leven die job had moeten blijven doen, was ik er niet gelukkiger van geworden. De mensen rondom mij trouwens ook niet. Een leven zonder radio en televisie was dus misschien iets te voorbarig.

“Ik weet niet of mensen mij nog zien als de vader van MNM. Ze weten hoogstens dat ik de eerste woorden op deze zender heb uitgesproken.”

Word je bij MNM nog steeds aanzien als de vader van de bende?

Ik wilde de functie niet op mij nemen, maar werd toch geruime tijd als papa aanzien. Ondertussen is er intern zo veel veranderd dat die term vergane glorie is. Wanneer je bij wijze van spreken een klasfoto zou zien van MNM in het eerste leerjaar en MNM nu, verschillen de gezichten voor meer dan de helft. Als ik de titel van baas op mijn naamkaartje zou willen, moet ik netmanager worden. Dat is echt

niets voor mij; ik maak liever zelf dingen en zou de creativiteit te hard missen. MNM heeft trouwens al vele vaders en moeders gekend. De zender is ondertussen zelfs al een paar keer geadopteerd geweest. Ik weet dus niet of mensen mij echt nog zien als de vader van MNM. Ze weten hoogstens dat ik de eerste woorden op deze zender heb uitgesproken.

Beïnvloedde het enig kind zijn je fantasiegehalte?

Ik heb een heel gelukkige jeugd gehad, maar speelde vaak alleen. Ik weet ook dat ik altijd het gevoel had dat ik een zee van tijd had. Wanneer mijn burens en vriendjes er niet waren, kon ik me toch perfect amuseren. Mijn fantasiewereld was onuitputtelijk. Ik tekende enorm veel en vertelde ook altijd tijdens het tekenen. Je zou bijna zeggen dat ik voorbestemd was om animatiefilmmaker te worden! Met een schild van een vuilbak, een laken als mantel en een zwaard gemaakt door mijn papa, waande ik me dan weer op een prehistorisch slagveld. De tuin was het terrein waar ik het gevecht aanging met bomen die dienst deden als imaginaire vijanden. Mijn jeugd was een goede leerschool voor de ontwikkeling van mijn fantasie. Ik kon mezelf perfect verliezen in mijn verhaal, en maar goed ook; op radio en televisie doen we dit constant. We vertellen verhaaltjes en trekken mensen mee in onze fantasiewereld. Soms is die op het geschifte af, maar zo lang de kijkers en luisteraars volgen, valt dat allemaal nog wel mee, toch?

Valt jouw motor ook ooit eens stil?

Ik heb het lange tijd heel moeilijk gehad met niets doen in combinatie met niets denken. Ondertussen lukt het mij perfect, maar ik heb het echt wel moeten leren. Zo heb ik ontdekt dat een vakantie best wel leuk kan zijn, zonder dat je de hele stad een week aan een stuk doorkruist op zoek naar musea en andere bezienswaardigheden. Het kan soms ook gewoon goed doen om je hoofd even te laten uitwaaien terwijl de motor stilstaat. Toen dit de eerste keer gebeurde, schoot ik enorm in paniek! Ik had net een rustige kerstvakantie achter de rug en ik merkte op het einde dat mijn hoofd leeg was, ik had gewoonweg géén ideeën meer... Enerzijds stond dat domme blondjes-gevoel me wel aan, anderzijds was het ook enorm beangstigend. Sindsdien heb ik geleerd dat het dus wel eens mag waaien in mijn hoofd. Als de motor terug aanslaat, zit mijn bovenkamer toch weer vol in een mum van tijd.

www.peter.be